

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618010348
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5618010348.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom 6. novembra 2019 prejednal odvolanie podané obžalovaným U. Q. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/74/2018 z 22.5.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného U. Q. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/74/2018 z 22.5.2019 bol obžalovaný U. Q. uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

s cieľom získať neoprávnený majetkový prospech, v priebehu mesiacov jún, august, september 2017 na penzióne Zivka v Závažnej Porube, okres Liptovský Mikuláš, postupne vylákal od majiteľa penziónu K. Y., trvale bytom A. T. č. XXX, finančnú hotovosť v celkovej výške 2.900,- Eur, ktoré sa zaviazal vrátiť v priebehu niekoľkých dní a od zamestnancov tohto penziónu - PaedDr. Y. U., trvale bytom Q. ul. XXX/XXX, A. T., v presne nezistený deň mesiaca júl 2017 vo výške 570,- Eur, ktoré sľúbil vrátiť v priebehu týždňa, A. T., trvale bytom Dr. A. U., N. Q. v mesiaci september 2017 vo výške 250,- Eur, ktoré sľúbil vrátiť v najbližšom výplatnom termíne, A. J., trvale bytom A. T. č. XXX, koncom mesiaca august 2017 vo výške 100,- Eur, ktoré sľúbil vrátiť v priebehu týždňa a M. E., trvale bytom N. V. č. XX, tiež koncom mesiaca august 2017 vo výške 100,- Eur, ktoré sľúbil vrátiť do troch dní, následne dňa 7.10.2017 v Liptovskom Mikuláši v reštaurácii Route 66 vylákal finančnú hotovosť od H. M., trvale bytom R. č. XX, okres N. Y., sumu 100,- Eur, ktoré sľúbil vrátiť dňa 13.10.2017, voči všetkým menovaným veriteľom deklaroval ochotu a schopnosť peniaze vrátiť v dohodnutom termíne, napriek tomu, že v čase ich požičiavania vedel, že tieto finančné prostriedky nevráti z dôvodu jeho zlej finančnej situácie, ktorú pred poškodenými zamlčal, čím spôsobil škodu poškodeným K. Y. v čiastke 2.900,- Eur, PaedDr. Y. U. v čiastke 570,- Eur, A. T. v čiastke 250,- Eur, A. J. v čiastke 100,- Eur, M. E. v čiastke 100,- Eur, H. M. v čiastke 100,- Eur, teda celkovú škodu vo výške 4.020,- Eur.

Za tento zločin bol obžalovaný odsúdený podľa § 221 ods. 3, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu poškodeným:

- M. E., nar. XX. X. XXXX, bytom N. V. XX, okres N. Y., vo výške 100,- eur,
- H. M., nar. X. X. XXXX, bytom R. XX, okres N. Y., vo výške 100,- eur,
- K. Y., nar. X. X. XXXX, bytom A. T. XXX, okres N. Y., vo výške 2.900,- eur,

- A. T., nar. XX. X. XXXX, bytom Dr. A. U. XXX/XX, N. Q., vo výške 250,- eur,
- PaedDr. Y. U., nar. X. X. XXXX, bytom Q. XXX/XXX, A. T., okres N. Y., vo výške 570,- eur,
- A. J., nar. XX. X. XXXX, bytom A. T. XXX, okres N. Y., vo výške 100,- eur.
Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 3To/69/2019 z 3.10.2019 podľa § 64 ods. 1 Tr. por. navrhol obžalovanému lehotu na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný U. Q. sám aj prostredníctvom svojej obhajkyne. V odvolaní, ktoré si odôvodnil sám, stručne uviedol, že podáva odvolanie, čo do viny aj čo do trestu. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojej obhajkyne obžalovaný uviedol, že uložený trest je neprimerane prísny. Táto neprimeranosť výšky uloženého trestu vyplýva aj z odôvodnenia súdneho rozhodnutia, podľa ktorého súd ukladal trest na dolnej hranici trestnej sadzby vypočítanej podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. Podľa názoru súdu takto vypočítaná dolná hranica trestnej sadzby je päť rokov a šesť mesiacov. S týmto výpočtom upravenej dolnej hranice trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. sa obhajoba nestotožňuje. Obdobným spôsobom sa totiž upravuje dolná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby postupom podľa § 39 ods. 4 Tr. zák., kedy sa tiež upravuje dolná hranica o jednu tretinu, avšak nie nad túto hranicu, ale pod dolnú hranicu. Podľa názoru a výpočtu súdu prvého stupňa by potom v prípade dohody o vine a treste bolo možné 3-ročnú dolnú hranicu trestnej sadzby znížiť o 2 roky a 6 mesiacov. V súdnej praxi nie sú najmenšie pochybnosti o tom, ako sa vypočíta 1/3 dolnej hranice trestnej sadzby v prípade jej zníženia. Zákonodarcu v podstate uvádza rovnakú úpravu pri aplikácii použitia § 38 ods. 4 Tr. zák., len s tým rozdielom, že pokiaľ sa podľa § 39 ods. 4 Tr. zák. dolná hranica trestnej sadzby upravuje o 1/3 smerom nahor, tak podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. sa upravuje smerom nadol. Nie je preto dôvod upravovať si obdobné výpočty tak, aby boli v neprospech obžalovaného. Má za to, že vzhľadom na okolnosti prípadu, ako aj jeho postoj, keď chcel uzavrieť dohodu o vine a treste, je uložený trest neprimeraný. Navrhol, aby Krajský súd v Žiline zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil mu trest odňatia slobody v kratšej výmere.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného U. Q. nie je dôvodné.

Je potrebné uviesť, že verejné zasadnutie, predmetom ktorého bolo prejedanie odvolania obžalovaného U. Q., bolo na Krajskom súde v Žiline dňa 6.11.2019 vykonané v neprítomnosti obžalovaného podľa § 293 ods. 5 Tr. por., za prítomnosti obhajkyne, ktorá mu bola podľa § 40 ods. 2 Tr. por. ustanovená opatrením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/74/2018 zo 17.4.2018.

V uvedených súvislostiach odvolací súd poukazuje na nasledovné skutočnosti:

Podľa § 293 ods. 3 Tr. por. verejné zasadnutie sa koná za prítomnosti obvineného.

Podľa § 293 ods. 5 Tr. por. verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5.

Podľa § 293 ods. 8 Tr. por. ak obvinený hodnoverným spôsobom ospravedlní svoju neúčast' na verejnom zasadnutí a súčasne písomne požiada súd, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo za jeho prítomnosti, súd odročí verejné zasadnutie a určí deň, čas a miesto ďalšieho verejného zasadnutia.

Krajský súd predtým ako rozhodol, že vykoná verejné zasadnutie bez prítomnosti obžalovaného skúmal, či prejedaním veci odvolacím súdom bez prítomnosti obžalovaného nedôjde k porušeniu jeho ústavne garantovaného práva na prejedanie veci v jeho prítomnosti v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv garantovaných čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo obžalovaného osobne sa zúčastniť konania pred súdom je totiž i v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva považované za základný prvok práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Preto konaním verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného nesmie byť súdne konanie ako celok dotknuté v takej miere a takým spôsobom, aby bolo pozbavené podstatných rysov a štandardov spravodlivého procesu.

Osobná prítomnosť obžalovaného v odvolacom konaní nie je až taká dôležitá ako v konaní pred prvostupňovým súdom. Ak však má odvolací súd preskúmať vec z hľadiska skutkového a právneho stavu a celkovo posúdiť otázku viny a nevinu, nemôže rozhodnúť o tejto otázke bez priameho posúdenia dôkazov, ktoré poskytne osobne obžalovaný na účely preukázania toho, že nespáchal skutok zakladajúci trestný čin.

Upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo obžalovanému doručené do vlastných rúk dňa 14.10.2019, čo preukazuje doručienka na č.l. 234 spisu. V okolnostiach danej veci je tak nepochybné, že obžalovaný mal zachovanú lehotu 5 pracovných dní na prípravu verejného zasadnutia. Pokiaľ ide o verejné zasadnutie nariadené na deň 6.11.2019, v upovedomení bol obžalovaný poučený o možnosti vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, okrem iného aj v prípade, ak mu bolo upovedomenie riadne a včas doručené.

Dňa 6.11.2019 na verejnom zasadnutí obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne krajskému súdu doručil mailové ospravedlnenie svojej neúčasti zo dňa 5.11.2019, ktoré zároveň predstavovalo jeho žiadosť o odročenie verejného zasadnutia zo zdravotných dôvodov a nesúhlas, aby bolo verejné zasadnutie vykonané bez jeho prítomnosti. Prílohu emailového ospravedlnenia tvorili lekárske správy vystavené všeobecným lekárom pre dospelých MUDr. S. Y. a psychiatrom-psychotherapeutom MUDr. T. V..

Je pravdou, že obžalovaný krajskému súdu oznámil svoju vôľu zúčastniť sa verejného zasadnutia, predmetom ktorého bolo prejednanie jeho odvolania proti napadnutému rozsudku a svoju neprítomnosť na nariadenom verejnom zasadnutí ospravedlnil svojou zdravotnou indispozíciou. Odvolací súd však vyhodnotil písomné emailové podanie, ktoré mu bolo doručené 6.11.2019 prostredníctvom obhajkyne, ako podanie, v ktorom obžalovaný hodnoverným spôsobom neospravedlnil svoju neúčasť na nariadenom verejnom zasadnutí. V okolnostiach danej veci tvrdenie o tom, že nie je zdravotne spôsobilý sa zúčastniť nariadeného verejného zasadnutia zo zdravotných dôvodov, považoval odvolací súd za obštrukciu obžalovaného smerujúcu k oddialeniu ukončenia trestného konania v jeho trestnej veci. Argumenty obžalovaného nepresvedčili ani odvolací súd, že z vážnych zdravotných dôvodov sa nemohol zúčastniť na verejnom zasadnutí. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené ospravedlnenie obžalovaného nemá náležitosti predpokladané v § 120 ods. 2 Tr. por. V uvedených súvislostiach si obžalovaný nesplnil povinnosť predložiť lekárske potvrdenie s vyjadrením lekára, či je schopný bez ohrozenia života a zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa úkonu, na ktorý je predvolaný, resp. upovedomený, hoci o tom bol preukázateľne poučený (č.l. 251 spisu) a tejto skutočnosti si bol aj vedomý, nakoľko obhajkyňa pred odvolacím súdom uviedla, že takéto potvrdenie podľa vyjadrenia obžalovaného sa má nachádzať v jeho zdravotných záznamoch. Z fotokópie dočasnej pracovnej neschopnosti vystavenej všeobecným lekárom pre dospelých MUDr. S. Y. dňa 4.11.2019 je zistiteľné, že obžalovaný je neschopný práce od 31.10.2019 z dôvodu diagnózy F 43. Z lekárskeho potvrdenia vystaveného psychiatrom-psychotherapeutom MUDr. T. V. dňa 5.11.2019 vyplýva, že pacient je t.č. PN v rámci depresívnej dekompenzácie osobnosti so suicidálnymi indíciami v ťažkej sociálnej situácii. T.č. je nastavený na aktívnu liečbu, predpokladaná dĺžka PN je 2-3 mesiace. Potvrdenie vydal lekár na žiadosť a so súhlasom pacienta (obžalovaného). Obžalovanému nič nebránilo, aby si vyžiadal potvrdenie o zdravotnom stave od ošetrovujúcich lekárov v takom znení, ako bol poučený. Pri PN-ke bude musieť viesť lekár, ktorý ju vystaví, že sa vyjadruje k zdravotnej spôsobilosti osoby v trestnom konaní na súde, teda, či je obvinený alebo svedok schopný účasti na súdnom pojednávaní alebo nie je. Je nepochybné, že obžalovaný ku dňu konania verejného zasadnutia nepredložil krajskému súdu lekárske potvrdenie v zmysle § 120 ods. 2 Tr. por. Krajský súd dospel k názoru, že u obžalovaného nebol daný vážny dôvod, ktorý mu zabránil verejného zasadnutia sa zúčastniť. Krajský súd ďalej zdôrazňuje, že aj obžalovaný je povinný rešpektovať predvolanie, resp. upovedomenie súdu.

Treba konštatovať, že obžalovanému bolo riadne a včas upovedomenie na verejné zasadnutie doručené a bol aj poučený o možnosti konať verejné zasadnutie bez jeho prítomnosti, čím boli splnené podmienky pre konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného v zmysle § 293 ods. 5 Tr. por., nakoľko tomu nebránilo ani ustanovenie § 293 ods. 6 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy

obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa dôsledne riadil citovanými zákonnými ustanoveniami. Aj podľa názoru krajského súdu odsudzujúci výrok prvostupňového súdu je správny, zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný U. Q.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdených trestných činov zistenia, ktoré sú správne.

Súd prvého stupňa odsudzujúci rozsudok odôvodnil okrem iného nasledovnými právnymi úvahami:

„Obžalovaný vo svojej výpovedi priznal, že si od poškodených požičal peňažné prostriedky tak ako je uvedené v obžalobe, t. j. od K. Y. sumu 2.900,- eur, PaedDr. Y. U. sumu 570,- eur, A. T. sumu 250,- eur, A. J., M. E. a H. M., od každého z nich sumu 100,- eur. Obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčovaný výpoveďou poškodených, ktorí vo svojej výpovedi potvrdili, že obžalovanému v inkriminovanom období požičali peňažné prostriedky vo vyššie špecifikovanej sume a rovnako ozrejmili, za akým účelom ich obžalovaný žiadal o pôžičku. Súd nemal dôvod neveriť ich výpovedi v otázke poskytnutia peňažných prostriedkov, ako aj výšky peňažného plnenia, keďže v tomto smere je ich výpoveď podporená listinnými dôkazmi a to najmä zmluvami o pôžičke, resp. písomným potvrdením obžalovaného o prevzatí peňažnej hotovosti. Všetci poškodení v podstatných okolnostiach vypovedali rovnako tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom.

Obhajoba obžalovaného je postavená na tvrdení, že pri poskytnutí pôžičiek nemal úmysel poškodených podviesť, resp. sa neoprávnene obohatiť na ich úkor. Uvedené tvrdenie obžalovaného má výlučne subjektívny charakter. Rozhodujúce sú objektívne skutočnosti, t. j. či v čase, kedy prijímal peňažné prostriedky ako pôžičku, bol schopný splniť si svoj záväzok vrátiť poškodeným peňažné prostriedky, teda či bol pripravený splniť si svoju povinnosť vyplývajúcu zo vzniknutého záväzkového vzťahu. Z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že nebolo v schopnostiach obžalovaného už v čase prevzatia požičaných peňažných prostriedkov, resp. v lehote splatnosti splniť si záväzok smerujúci k vráteniu požičaných peňazí. Uvedenú skutočnosť mal súd preukázanú výpoveďou obžalovaného, ktorý priznal, že v čase poskytnutia pôžičky od poškodených, sa nachádzal v nepriaznivej finančnej situácii, ktorú pred poškodenými zamlčal. Obžalovaný bol zaťažený dlhmi z iných záväzkových vzťahov, podľa jeho výpovede dlh obžalovaného v čase prijímania pôžičiek sa pohyboval na úrovni viac ako 200.000,- eur. Pokiaľ aj obžalovaný poberal príjem zo zamestnania, rozsah jeho záväzkov mnohonásobne prevyšoval príjem zo zamestnania, v dôsledku čoho si obžalovaný musel byť vedomý skutočnosti už v čase vzniku záväzku vrátiť peňažné prostriedky, že tento nebude schopný splniť. O podvodnom úmysle obžalovaného svedčí tiež skutočnosť, že preukázateľne prijímal pôžičky od ďalších veriteľov v čase, kedy si nespĺnil svoj záväzok z predchádzajúceho poskytnutého peňažného plnenia, existenciu splatného dlhu „riešil“ prijatím ďalšieho peňažného plnenia titulom pôžičky, čím sa len zvýraznila a posilnila nepriaznivá finančná situácia obžalovaného a jeho neschopnosť vrátiť požičané peniaze. Podvodný úmysel obžalovaného je zvýraznený aj tým, že poškodeným deklaroval ochotu vrátenia peňazí, avšak v skutočnosti ich len zavádzal a uvádzal rôzne výhovorky znemožňujúce mu vrátiť peňažné prostriedky.

O neschopnosti obžalovaného vrátiť peniaze svedčí aj skutočnosť, že napriek časovému odstupu od prijatia peňazí neuhradil poškodeným vzniknutú škodu. V prípade ak by obžalovaný nezamlčal pred poškodenými jeho skutočnú finančnú situáciu, je len ťažko predstaviteľné, že by sa poškodení rozhodli požičať obžalovanému peňažné prostriedky.

Niet pochýb o tom, že obžalovaný v čase vzniku záväzku vrátiť poškodeným peňažné prostriedky nedisponoval príjmom relevantným pre uspokojenie nárokov poškodených, naopak bol zaťažený exekúciami a nesplatenými dlhmi, preto si musel byť vedomý toho, že svoj záväzok vrátiť poškodeným peniaze nesplní. Tým poškodených uviedol do omylu v úmysle seba obohatiť, keďže vylákal od poškodených peňažné prostriedky.

Obžalovaný konal v priamom úmysle, pretože vyššie uvedeným spôsobom chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je ochrana vlastníckeho práva.

Z vyššie uvedených skutkových zistení tak vyplýva, že vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby spáchal obžalovaný. Z týchto dôkazov potom možno vyvodiť len jediný záver o tom, že skutok spáchal obžalovaný a vylúčiť tým možnosť prijatia iného záveru“.

Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojnásťročnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávanych skutkov práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V prejednávanej veci obžalovaný nijakým spôsobom neodôvodnil odvolanie proti výroku o vine, neuviedol, ktoré úvahy a závery súdu prvého stupňa sú podľa jeho názoru nezákonné, a preto napadnutý výrok podrobil všeobecnému prieskumu podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd po preskúmaní obsahu spisu sa stotožnil so záverom okresného súdu, pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, ktorý za súdnu trestnú činnosť uložil obžalovanému a neosvojil si argumenty obžalovaného o neprimeranosti uloženého trestu okresným súdom z hľadiska jeho prítomnosti.

Pokiaľ sa obžalovaný vo svojom odvolaní domáhal uloženia miernejšieho trestu, krajský súd sa s takýmto návrhom nestotožnil. Odvolací argument obžalovaného, že prvostupňový súd nepostupoval pri ukladaní trestu správne, v rozpore s ustanovením § 38 ods. 4 Tr. zák., nie je dôvodný.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného

činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukladanie trestov prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu. Krajský súd, rovnako ako okresný súd, pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu nezistil u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť ani podľa § 36 písm. l) Tr. zákona. Priznanie sa k trestnému činu predpokladá, že obžalovaný sa stotožňuje so skutkovou podstatou žalovaného trestného činu v celom rozsahu. Pokiaľ obžalovaný vo výpovedi uviedol, že nekonal v úmysle obohatiť sa na úkor poškodených a podviesť ich, namieta relevantný znak skutkovej podstaty prejednávaného trestného činu, a to uvedenie do omylu poškodených. Z uvedeného dôvodu nebolo možné vyjadrenie obžalovaného považovať za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona. Na druhej strane aj odvolací súd zistil jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m), t. j. že v minulosti pred spáchaním prejednávaného skutku bol obžalovaný právoplatne odsúdený za inú trestnú činnosť. Pri prevahe príťažujúcich okolností sa dolná hranica trestnej sadzby, podľa ktorej sa trest ukladá, zvyšuje o 1/3-inu z 3 rokov na 5 rokov a 4 mesiace. Po uvedenej úprave je možné ukladať trest odňatia slobody v rozpätí 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov. Počet záznamov v registri trestov nasvedčuje tomu, že obžalovaný má sklony k protiprávnemu konaniu, predovšetkým majetkovej povahy so zameraním na podvodnú trestnú činnosť. Prejednávaného skutku sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za rovnakú trestnú činnosť, ide teda o špeciálneho recidivistu, u ktorého hrozba výkonom trestu nemala požadovaný výchovný účinok a nevedla k náprave.

Krajský súd nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov považuje za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a najmä generálnej prevencie; takýto trest podľa názoru krajského súdu aj v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Z odpisu z registra trestov je zistiteľné, že obžalovaný bol doposiaľ jedenásťkrát súdne potrestaný. Obžalovaný sústavne pácha trestnú činnosť, a to aj napriek dorodeniam vo forme ukladania podmienených trestov. Možno uzavrieť, že v osobe obžalovaného ide o nenapraviteľného páchatela, ktorý sa opakovane dopúšťa úmyselnej trestnej činnosti, najmä majetkového charakteru, a preto u neho možno hovoriť aj o „špeciálnej recidíve“. Bohatá kriminálna minulosť obžalovaného a z nej vyplývajúci evidentný sklon obžalovaného k páchaniu trestnej činnosti charakterizuje jeho osobu ako obtiažne prevychovateľného páchatela, u ktorého doposiaľ ukladané tresty ani v jednom prípade nespĺnili svoj prevýchovný účel z hľadiska individuálnej prevencie trestu. Význam kriminálnej anamnézy obžalovaného neznižuje ani fakt, že pri niektorých odsúdeniach nastala tzv. fikcia neodsúdenia, keďže táto fikcia neneguje skutočnosť, že obžalovaný tieto trestné činy spáchal, čo je dôležitou okolnosťou pri hodnotení osoby obžalovaného.

Okresný súd správne zaradil obžalovaného na výkon testu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku bol vo výkone trestu za iný úmyselný trestný čin, z ktorého bol podmienienečne prepustený dňa 31. 8. 2012.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.